

IDEEA UNITATII EUROPENE

Unitatea europeana este un concept obsesiv utilizat în prezent în mass-media, mediul universitar, politic românesc și european în general. Ideea de unitate europeana nu este însă ceva nou, o creație a noii gândiri europene, ci are rădăcini adânci la nivelul istoriei continentului. La începuturi ea a fost abordată din perspectiva găsirii unei soluții pentru evitarea conflictelor dintre statele bătrânului continent și prin consecința pentru o viață mai bună a populației. De altfel, securitatea și bunăstarea socială s-au pastrat de-a lungul timpului până în ziua de azi ca principalele forțe motrice ale integrării europene.

Platon a fost primul gânditor care a susținut ideea păcii prin organizarea de confederații. În acea vreme, confederația cetăților grecești dispunea de instituții religioase și politice comune, forumul de soluționare a diferendelor dintre cetăți constituindu-l Consiliul amficionilor.

În epoca romană, datorită prevalenței pornirilor războinice, de cucerire, a fost parasită ideea de arbitraj, românii neconcepând ideea soluționării în alt mod decât prin război a diferendelor dintre ei și popoarele considerate „barbare”. „Pax romana” — aspirația Romei — avea în vedere unificarea întregii Europe, dar sub dominația romană.

Apariția unor fisuri din ce în ce mai accentuate duce la înlocuirea acestei unificări la nivel politic cu cea la nivel spiritual – unitatea lumii creștine – bazată pe ideea universalismului creștin.

Numerosi apologeti ai creștinismului au subliniat unitatea creștină divină și pământească. Totuși, marea schismă din 1054 va determina și ruperea acestei unități, va accentua rivalitățile politice, Biserica creștină neputând, cu unele excepții, să devină o adevărată putere temporară, deși prin forță sa spirituală își revendică aspirații teocratice.

Realizată pentru o scurtă perioadă sub Imperiul carolingian, unitatea politică a unei mari părți a Europei se va destrăma odată cu Pacea de la Verdun din 843 - care a avut ca rezultat împărțirea Imperiului Franc astfel: partea orientală lui Ludovic, partea centrală lui Lothar iar partea de vest lui Francisc cel Plesuv.

În plan teoretic, apar numeroase proiecte de organizare a păcii.

Pierre Dubois a scris *De recuperatione Terrae Sanctae* în care cerea o reformă a Bisericii, un învățământ laic și propunea organizarea unei federații europene cu un organism central, un conciliu format din oameni înțelepți, pricepuți, credincioși și bogați pentru a fi feriți de corupere. În 1464, George Podebrady, regele Boemiei, inspirat de diplomatul Antonio Marini, elaborează un proiect de uniune a statelor europene, în scopul stăvilirii pericolului otoman și îl propune contemporanului său Ludovic al XI-lea. În 1589, Albericus Gentilis propune și el un proiect de organizare a statelor pe baze juridice, iar în 1652 Hugo Grotius preconizează o asociație internațională a principilor creștini.

Marele poet italian Dante Alighieri, în „*De monarhia*”, lucrare din anul 1303, preconizează o soluție de tip federalist a Europei, o pace universală prin subordonarea monarhilor europeni unui conducător suprem, unei unice și legitime autorități.

Sully, fostul ministru al lui Henric al IV-lea, îi atribuie monarhului pe care l-a slujit idei care îi aparțin sub titlu „*Marele Proiect al lui Henric al IV-lea*”, el își dezvoltă concepția sa despre o Europă remodelată în cincisprezece state, sub umbrela unui consiliu comun, „*Consiliul foarte creștin*”.

Emeric Cruce, contemporan cu Ludovic al XIII-lea, publica, în 1623, „Nouveau Cynée”, lucrare în care preconizează organizarea păcii internaționale prin arbitraj, o adunare permanentă ar avea în acest scop sediul la Venetia și ar permite deopotrivă menținerea păcii și dezvoltarea schimburilor economice.

William Penn, legislatorul viitoareii Pennsylvaniei propune în al său „Eseu pentru pacea actuală și viitoare a Europei” (1693) o schemă cu o înfățișare în chip particular modernă, reprezentanții europeni ar fi reuniți într-o Dietă; deciziile ar fi luate cu o majoritate de trei patrii – incontestabilă atingere a suveranităților – și, mai ales, ele ar putea fi efectiv sancționate, Dieta fiind dotată cu o forță armată.

La începutul secolului al XVIII-lea, Abatele de Saint-Pierre își leagă numele de faimosul „Proiectul pentru a face pacea permanentă în Europa” (1713), în care schițează imaginea unui Senat european care ar avea competențe legislative și judiciare .

În al său „Plan al unei păci universale și eterne”, redactat în 1789, dar publicat abia în 1839, Jeremy Bentham introduce o idee nouă, care va fi confirmată adesea în epoca contemporană, cea a presiunii opiniei publice internaționale. Bentham sugerează, de fapt, crearea unei Diete care să-și limiteze oferta de „avize” și să emită „opinii” în probleme de interes comun... presupunându-se că opinia publică internațională ar fi suficientă pentru a înscrie aceste „avize” în realitate.

Voltaire concepea unitatea continentului ca fiind realizabilă de către Frederic al II-lea, regele Prusiei.

J. J. Rousseau vedea o „republică europeană” numai dacă monarhiile își vor abandona natura lor „lacomă și belicoasă” iar popoarele se vor emancipa și ca urmare vor deveni mai înțelepte .

Unul din pionierii dreptului internațional, Emmerich Vattel scria că Europa constituie un sistem politic, un corp format printr-o multitudine de relații și interese și că toate acestea fac din statele continentului „un fel de republică ale cărei membre, cu toate că sunt independente, sunt unite” prin intermediul interesului comun „pentru a menține ordinea și libertatea”.

În secolul al XIX-lea, o veritabilă exaltare a ideii europene este anunțată de Doamna de Staël atunci când scrie: „De acum, e necesar să avem spiritul european”.

Contele de Saint-Simon a expus în „Despre reorganizarea societății europene sau despre necesitatea și mijloacele de a reuni popoarele Europei într-un singur corp politic, păstrând fiecăruia independența sa națională” utilitatea pe care ar avea-o instituirea unui „parlament european”.

Perioada de convulsii care a urmat Revoluției franceze a dus la apariția mai multor proiecte de integrare europeană, unele ramase la stadiu ideatic, altele ajungând la niste realizări efemere. În legătura cu cele din urmă se poate cita situația Imperiului napoleonic. Astfel, în momentul său maxim, Napoleon I era împărat al Franței, în granițele fostei Galii romane având alipite și Olanda, Belgia, Piemont, Provinciile Ilirice, părți din regatul Prusiei, rege al Italiei, protector al Confederației Elveteiene și al Confederației Rinului, al Marelui Ducat al Varșoviei, pe tronul Regatului Spaniol se afla unul din frații săi, aceeași situație fiind și în cazul Westfaliei, iar în Regatul Neapoleului se afla pe tron unul din maresalii săi, caz asemănător și cu Regatul Suediei.

Iată cum vedea Napoleon situația Europei dacă nu ar fi intervenit dezastrul din campania din Rusia: „Pacea de la Moscova desăvârșea și încheia expedițiile mele războinice. Pentru marea cauză era sfârșitul hazardului și începutul securității. Un orizont nou, lucrări noi, urmau să se desfășoare, pentru bunăstarea și prosperitatea tuturor. Sistemul european era întemeiat; trebuia doar să fie organizat. Satisfăcut în privința acestor mari probleme, liniștit din toate părțile, am fi avut și eu un congres și o sfântă alianță. Sunt idei care mi-au fost furate. În această reuniune a tuturor suveranilor, am fi tratat în familie despre interesele noastre și am fi avut o altă greutate în fața popoarelor.”. El ar fi pus în aplicare și următoarele la nivelul întregului continent european: un cod european, o curte de casă europeană care să îndrepte greșelile pentru toți, aceeași monedă sub înfățișări diferite,

aceleasi greutati, aceleasi legi. Spunea el: „În acest fel, în curând Europa ar fi format cu adevarat un singur popor si fiecare, oriunde ar fi calatorit, s-ar fi gasit tot timpul în patria comuna”.

În 1821, Joseph de Maestre, în lucrarea sa „Soirées de Sanct Petersburg”, emite ideea unei Societati a Natiunilor. Tot în aceasta perioada, revolutionarul italian Mazzini întrezareste o federatie europeana printr-o prabusire a tronurilor, care ar putea determina aparitia „tinerei Europe”. De altfel acest curent de opinie era promovat si de mari personalitati ale epocii respective din spatiul românesc, cum ar fi: Nicolae Balcescu , Ion Ghica, Dumitru Bratianu , C. A. Rosseti, Al. C. Golescu-Arapila si altii.

În 1827, Pierre Leroux a publicat în ziarul parizian Le Globe un articol-studiu „Despre Uniunea Europeana”. Idei asemanatoare au fost profesate de o alta personalitate a timpului. Alexandre-Auguste Ledru-Rollin, care scria „de un pamânt liber, singura republica a Europei”.

Secolul XIX este, prin excelenta, secolul unor propuneri federaliste. La Congresului pacifist de la Paris din 1849, Victor Hugo rosteste celebrele cuvinte: „Va veni ziua când armele vor cadea din mâini si bombele tunurilor vor fi înlocuite cu cuvântul si cu dreptul de vot universal al popoarelor ... va veni o zi când tunurile nu se vor mai vedea decât prin muzee, si lumea se va mira ca au fost vreodata cu putinta. . .Si va veni ziua când vom vedea doua grupari uriase: Statele Unite ale Europei si Statele Unite ale Americii dându-si mâna prieteneasca peste ocean...”.

În 1878, juristul elvetian Johann Kaspar Bluntshchli avanseaza ideea unei confederatii a statelor europene, condusa de un consiliu federal cuprinzând delegati ai tuturor statelor europene si un Senat, însumând delegatii parlamentare din partea tuturor statelor membre ale confederatiei.

Din aceeasi perioada se pot mentiona proiectul scriitorului Godin (1883), proiectul lui Frederich Passy si Randal Cremer pentru crearea unei Uniuni Interparlamentare (1888), proiectul lui François Crispy (sfârșitul secolului XIX), discutiile purtate în cadrul celor doua Conferinte de la Haga (1899, 1907) s.a.

Alt „proiect pentru pace eterna” este cel al lui Kant din 1775, a carui influenta asupra presedintelui Woodrow Wilson va fi considerabila. Preconizând stabilirea unei „Societati a Natiunilor” pe baza unui „Stat de Drept” international, Kant schiteaza o veritabila teorie pacifista si internationalista. El încearca, pentru prima data, studierea stiintifica a cauzelor razboiului, propunând cerinta conformitatii constitutionale a statelor membre, el leaga pentru prima oara democratia si internationalismul.

Imediat dupa primul razboi mondial problema organizarii Europei în calitate de continent, de regiune a lumii, începe sa fie limpede perceptuta. În acest context apar doua conceptii privind constructia Europei:

- o simpla cooperare care sa menajeze suveranitatile statale existente;
- o depasire a suveranitatilor printr-un proces de unificare, de „integrare” a Europei.

A doua conceptie, în mod deschis federalista, este sustinuta mai ales de autori care nu sunt decât simple persoane private.

Contele Coudenhove-Kalergi, nascut la Tokyo, în 1894, dintr-un tata ambasador al Austro-Ungariei si o mama japoneza, devenit cetatean al tinerei Republici Cehoslovace dupa Tratatul de la Saint-Germain, publica la Viena, în 1922, manifestul „Paneuropa” în care arata: „Problema Europei se reduce la doua cuvinte: unificare sau prabusire” . În 1926, el reuneste la Viena congresul constitutiv al Uniunii Paneuropene, la care iau parte 2000 de persoane .

Mai putin cunoscut, danezul Heerfordt publica în 1924 un eseu intitulat „Europa Communis” care contine deopotriiva o critica acerba a Societatii Natiunilor a carei slabiciune indica deja ca aceasta nu interzice realmente recursul la razboi, dar si o analiza detaliata a ceea ce ar putea fi institutiile unei Europe Communis, viitorul stat federal european. Dincolo de o adunare interparlamentara, un

director al sefilor de stat dispunând de drept de veto si un minister federal responsabil în fata Adunarii, Heerfordt, înzestrat cu o anumita capacitate premonitoare, ajunge pâna la a prevedea un regim special pentru agricultura si o perioada de tranzitie înainte de realizarea unei uniuni vamale. În 1928, Gaston Riou preconiza o confederatie continentală în lucrarea sa „Europa patria mea” ca singura conditie de a-i pastra rolul de hegemon în lume fata de prezenta în competenta planetara a Statelor Unite ale Americii, Marii Britanii si Uniunii Sovietice.

În 1929, contele Sforza a publicat lucrarea „Statele Unite ale Europei”, în 1930 Bertrand de Jouvenel a publicat „Spre Statele Unite ale Europei”; tot în 1930 Edouard Herriot a publicat lucrarea „Europa”, în care proiecta o uniune europeana în cadrul Societatii Natiunilor .

În 1926, diferiti economisti si oameni de afaceri au creat „Uniunea economica si vamala europeana” pe care au declarat-o ca fiind începutul actiunii de unificare europeana.

Dar initiativa cea mai spectaculara a epocii a fost cea luata de Aristide Briand în cadrul Societati Natiunilor, când, la 7 septembrie 1929, a propus Adunarii generale a Societatii Natiunilor sa creeze, între statele europene, o legatura federala, dar fara sa se aduca atingere suveranitatii acestor state, propunere în urma careia Aristide Briand a primit sarcina sa prezinte un memorandum asupra „organizarii unui regim de uniune federala europeana”.

Raspunsurile guvernelor la acest document prezentat la 1 mai 1930 au fost prudente, iar in unele cazuri chiar negative.

Spre sfârșitul celui de-al doilea razboi mondial parte ca pentru Europa se deschide epoca realizarii efective. În Europa ocupata, numeroase miscari de rezistenta s-au pronuntat în favoarea unei viitoare unitati europene: în Franta, miscarea „Lupta”, în Italia, grupul numit „Partidul de actiune”. Proiectul de declaratie a rezistentelor europene elaborat la Geneva, în 1944, constata: „În intervalul unei singure generatii, Europa a fost epicentrul a doua conflicte mondiale care, întâi de toate, au avut ca origine existenta a treizeci de state suverane pe acest continent. Este important sa remediem aceasta anarhie prin crearea unei Uniuni federale între popoarele europene”.

Într-o Anglie devenita pol al Europei libere, mediile guvernamentale sunt animate de ideile federalist europene. Astfel, Winston Churchill îi adreseaza lui Anthony Eden un memorandum asupra „Statelor Unite ale Europei”. Odata recâstigata pacea, omul de stat britanic revine asupra aceleiasi teme cu prilejul unei conferinte la Universitatea din Zürich, pe 19 septembrie 1946, unde propunea constituirea unor State Unite ale Europei, spunând printre altele: „Noi trebuie sa cream ceva de genul Statelor Unite ale Europei. Primul pas este formarea unui Consiliu al Europei. Daca la început nu toate statele Europei vor sa intre în Uniune, trebuie ca noi sa lucram pentru a alatura si uni acele state care o doresc si o vor.” Din acel moment ideea unitati europene devenea un numitor commune satelor democratice din vestul Europei. putem spune ca atunci istoria ideii de unitate europeana se sfarsea pentru a face loc istoriei Uniunii Europene asa cum o cunoastem azi Uniunea care nu ar fi fost posibila fara eforturile acestor inaintasi si pe care le incurajeaza. Pe 16 aprilie 1948 este semnata conventia instituind Organizatia Europeana de Cooperare Economica. Saisprezece state sunt parti ale acestei conventii: Austria, Belgia, Danemarca, Franta, Grecia, Islanda, Irlanda, Luxemburg, Norvegia, Olanda, Portugalia, Regatul Unit, Suedia, Elvetia si Turcia, precum si zonele occidentale de ocupatie din Germania si teritoriul Triestului

A urmat pe 5 mai 1949 crearea Consiliului Europei, având ca membrii fondatori zece state: Belgia, Danemarca, Franta, Irlanda, Italia, Luxembourg, Marea Britanie, Olanda, Norvegia si Suedia

Un an mai tarziu, in 9 mai 1950, salonul Orologiului din Quai d'Orsay ministrul afacerilor externe francez Robert Schuman facea publica oferta Frantei catre Republica Federala Germania de a pune în comun productia de carbune si otel

Tratatele sau finalizat pe 18 aprilie 1951 cand a fost semnat Tratatul instituind Comunitatea Europeana a Carbului si Otelului tratat ce a intra în vigoare pe 25 iulie 1952

A urmat semnarea de la Roma pe 25 martie 1957 Tratatele ce instituie Comunitatea Economica Europeana si Comunitatea Europeana a Energiei Atomice intrate în vigoare pe 1 ianuarie 1958

La 1 iunie 1968, cu optsprezece luni înainte de termenul prevazut în tratat (1 ianuarie 1970) uniunea vamala a fost realizata, expresie a dorintei umane pune in practica ideile de unitate prin crearea instrumentelor necesare. Anterior tratatul de la Bruxelles din 8 aprilie 1965, instituia un Consiliu unic si o Comisie unica a Comunitatilor europene. Tratatul a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1967 Uniunea nu a intrunit de la inceputul acordul tuturor Statelor Europene

Marea Britanie a adunat în jurul sau în cadrul Asociatiei Europene a Liberului Schimb, instituita prin Tratatul de la Stockholm din 20 noiembrie 1959, state care nu voiau sau considerau ca nu pot adera la Comunitati, respectiv, la acea data, Danemarca, Norvegia, Portugalia, Suedia si Elvetia.

Aceste state n-au modificat relative repede deoarece la 22 ianuarie 1971, la Palatul Egmond din Bruxelles au fost semnate Tratatele de aderare la Comunitate a Danemarcei, Irlandei, Marii Britanii si Norvegiei . Aderarea celor trei noi membrii, Danemarca, Irlanda si Marea Britanie a devenit efectiva la 1 ianuarie 1973, Norvegia respingând aderarea prin referendum. Din acel moment procesul de aderare nu a mai putut fi stopat. Grecia a semnat tratatul de aderare la 29 mai 1979, intrând în vigoare începând cu 1 ianuarie 1981.

A urmat semnatura Tratatului de catre Spania, Portugalia, state ce au intrat impreuna in CEE, la 1 ianuarie 1986. La 1 ianuarie 1995 au devenit member Austria, Finlanda, Suedia, Cipru, Slovenia, Malta, Letonia, Lituania, Republica Cehă, Polonia, Ungaria, Estonia si Republica Slovacia.

O data procesul de aderare a intrat in linia drepte, s-a ridicat pentru adoptarii de la noi institutii ale caror rol era de a asigura functionarea eficienta a acestui organism European in continua expresiune.

Astfel reuniunea din 9-10 decembrie 1974 de la Paris a adus la crearea Consiliului European, iar la 20 septembrie 1976 s-a hotărât alegerea directă a Parlamentului European.

O modificare a intervenit la 7 februarie 1992, cand la Maastricht, ministrii afacerilor externe si ministrii de finante ai celor douasprezece state membre au semnat Tratatul asupra Uniunii europene. Intrare în vigoare a Tratatului de la Maastricht la 1 noiembrie 1993

- la 1 ianuarie 1995 au devenit membre Austria, Finlanda si Suedia

A urmat tratatul de la Amsterdam de modificare a Tratatului asupra Uniunii Europene si a tratatelor care au instituit Comunitatile Europene si unele acte conexe, semnat la 2 octombrie 1997.

Tratatul de la Nisa, semnat la 26 februarie 2001, sublinia necesitatea unor noi schimbari in momentul in care uniunea ar fi ajuns la 27 de membrii asa cum e cazul prin aderarea a Romaniei si Bulgariei. In anul 1993 la 1 februarie - Romania semneaza Acordul European (Acordul european instituie o asociere intre Romania, pe de o parte, si Comunitatile Europene si Statele Membre ale acestora, pe de alta parte);

- Mai - se incepe aplicarea prevederilor comerciale din Acordul European, prin intermediul unui Acord Interimar;

La 1995 in 1 februarie - intra in vigoare Acordul European; Iar in iunie - Romania depune cererea de aderare la Uniunea Europeana

La 1997 Iulie - Comisia Europeana adopta Agenda 2000, care include Opinia asupra cererii de

aderare a Romaniei la Uniunea Europeana;

In anul 1998 in Martie - Uniunea Europeana lanseaza, in mod oficial, procesul de extindere; -
Noiembrie - Comisia Europeana publica primele Raporturi de Tara privind procesul de aderare al
Romaniei (si al tuturor celorlalte tari candidate) la Uniunea Europeana;

In anul 1999 in Iunie - Romania adopta Planul National de Aderare la Uniunea Europeana; Iar
noiembrie Comisia Europeana publica cel de-al doilea Raport de Tara privind progresele Romaniei
in procesul de aderare la Uniunea Europeana;

Apoi in decembrie - la Helsinki, Consiliul European decide inceperea negocierilor cu sase tari
candidate, printre care si Romania;

In anul 2000 in Februarie - in cadrul reuniunii Consiliului UE pentru Afaceri Generale, dedicata
lansarii Conferintei Interguvernamentale, are loc deschiderea oficiala a negocierilor de aderare a
Romaniei;

Iar in Martie Romania adopta Strategia Economica pe Termen Mediu (SETM) si o prezinta in
cadrul reuniunii Consiliului de Asociere Romania - Uniunea Europeana; In primul semestru al anului
(in timpul Presedintiei Portugheze a UE) se deschid spre negociere 5 capitole: Intreprinderi mici si
mijlocii (Cap 16), Stiinta si cercetare (Cap 17), Educatie si formare profesionala (Cap 18), Relatii
externe (Cap 26) si Politica externa si de securitate comuna (Cap 27), care sunt si inchise
provizoriu; Apoi in Mai - Guvernul Romaniei adopta Programul National de Aderare la Uniunea
Europeana (actualizat), precum si Planul de Actiune si Cadrul Macroeconomic, complementare
SETM; Pe 24 octombrie - in timpul Presedintiei Franceze a UE - au fost deschise 2 capitole de
negociere Statistica (Cap 12) si Cultura si audiovizual (Cap 20); Pe 8 noiembrie - se publica al treilea
Raport de Tara asupra progreselor inregistrate de Romania in pregatirea pentru aderare; Pe 14
noiembrie - sunt deschise inca 2 noi capitole de negociere: Telecomunicatii si tehnologia informatiei
(cap. 19) si Politica in domeniul concurentei (cap. 6). Pana la sfarsitul anului este inchis un singur
capitol - Statistica; In Decembrie - Consiliul European de la Nisa adopta pozitia comuna a Uniunii
Europene privind reformele institutionale necesare extinderii. Consiliul evidentiaza ca, odata cu
intrarea in vigoare a Tratatului de la Nisa si cu reforma institutionala aferenta, Uniunea Europeana
va putea primi ca noi state membre acelea dintre tarile candidate care vor fi pregatite la sfarsitul
anului 2002

Iar in anul 2001 in Ianuarie si iunie: in timpul Presedintiei suedeze a UE) sunt deschise spre
negociere 5 noi capitole: Dreptul societatilor comerciale (Cap 5); Pescuitul (Cap 8); Uniunea vamala
(Cap 25); Libera circulatie a capitalului (Cap 4) si Politica in domeniul transporturilor (Cap 25). Un
singur capitol este inchis pe durata acestei presedintii: Pescuitul; In 13 noiembrie - al patrulea Raport
de Tara este publicat; In noiembrie Comisia prezinta o editie revizuita a Parteneriatului pentru
Aderare cu Romania; - 14 si 15 decembrie - Consiliul European de la Laeken nominalizeaza, pentru
prima data, tarile candidate susceptibile sa incheie negocierile de aderare pana la sfarsitul anului
2002. Zece dintre tarile candidate sunt nominalizate, cu exceptia Romaniei si Bulgariei; In iunie si
decembrie (in timpul Presedintiei Belgiene a UE) - alte trei capitole sunt deschise: Cap 10 -
Impozitare, Cap 13 - Politici sociale si de ocupare a fortei de munca si Cap 23 - Protectia
consumatorilor si a sanatatii. Doua capitole sunt inchise: Cap 5 - Dreptul societatilor comerciale si
Cap 23 - Protectia consumatorilor si a sanatatii; In Decembrie - numarul capitolelor de negociere
inchise de catre Romania ajunge la 9;

In anul 2002 in ianuarie - mai (in timpul Presedintiei Spaniole a UE) - sunt deschise 9 capitole: Cap 1
- Libera circulatie a marfurilor, Cap 2 - Libera circulatie a persoanelor, Cap 11 - Uniunea Economica
si Monetara, Cap 14 - Energie, Cap 21 - Politica regionala si de coordonare a instrumentelor
structurale, Cap 22 - Protectia mediului, Cap 24 - Justitie si afaceri interne, Cap 28 - Control

financiar si Cap 30 - Institutii. Trei capitole sunt inchise: Cap 13 - Politica sociala si de ocupare a fortei de munca, Cap 11 - Uniunea Economica si Monetara si Cap 30 - Institutii; Pe 9 octombrie - Comisia Europeana publica al cincilea Raport de Tara; In 13 noiembrie - Comisia adopta cate o "Foaie de parcurs" pentru Romania si Bulgaria; Iar in 20 noiembrie - Parlamentul European ia in considerare data de 1 ianuarie 2007 ca data tinta pentru aderarea Romaniei la Uniunea Europeana; In 12 si 13 decembrie - Consiliul European de la Copenhaga decide asupra aderarii a 10 noi state membre si adopta foile de parcurs pentru România si Bulgaria; In iunie si decembrie (in timpul Presedintiei Daneze a UE) - sunt deschise ultimele 4 capitole de negociere: Cap 15 - Politica industrială, Cap 7 - Agricultura, Cap 3 - Libera circulatie a serviciilor si Cap 29 - Prevederi financiar-bugetare. Tot in cursul acestei presedintii sunt inchise 4 capitole: Cap 15 - Politica industrială, Cap 19 - Telecomunicatii si tehnologia informatiei, Cap 20 - Cultura si audiovizual si Cap 25 - Uniunea vamala; iar in anul 2003 pe 26 martie Comisia Europeana prezinta editia revizuita a Parteneriatului de Aderare cu Romania;

In ianuarie si mai (in timpul Presedintiei Elene a UE) - sunt inchise trei capitole: Cap 1 - Libera circulatie a marfurilor, Cap 4 - Libera circulatie a capitalurilor si Cap 10 - Impozitarea;

Pe 5 noiembrie a fost dat publicitatii Raportul de Tara privind progresele Romaniei in procesul de aderare;

Pe iunie si decembrie (in timpul Presedintiei Italiene a UE) - sunt inchise inca trei capitole: Cap 2 - Libera circulatie a persoanelor, Cap 9 - Politica in domeniul transporturilor si Cap 28 - Control financiar;

In decembrie - din cele 30 de capitole, 22 sunt inchise provizoriu.

In anul 2004 in ianuarie si iunie - (in timpul Presedintiei Irlandeze a UE) alte trei capitole de negociere au fost inchise: Cap 7 - Agricultura, Cap 14 - Energie si Cap 29 - Prevederi financiare si bugetare.

Pe 30 iunie - la finalul Presedintiei Irlandeze a UE, 25 din 30 de capitole de negociere au fost inchise. In 17 decembrie - la Consiliul European de la Bruxelles, România a primit confirmarea politică a încheierii negocierilor de aderare la Uniunea Europeană. României i se recomandă să continue reformele si să implementeze angajamentele referitoare la acquis-ul comunitar, în special în domeniile: Justitie si afaceri interne, Concurentă si Mediu. Uniunea Europeană va continua monitorizarea pregătirilor de aderare si consideră că România va fi capabilă să-si asume obligatiile de membru de la 1 ianuarie 2007. De asemenea, Consiliul European recomandă semnarea Tratatului de aderare comun pentru România si Bulgaria în aprilie 2005, după primirea avizului Parlamentului European, si aderarea efectivă la 1 ianuarie 2007. In anul 2005 pe 13 aprilie, Parlamentul European a dat unda verde aderarii Romaniei si Bulgariei la Uniunea Europeana. Cu 497 voturi pentru, 93 impotriva si 71 de abtineri, a fost adoptata rezolutia referitoare la aderarea Romaniei la Uniunea Europeana in 2007. Pe 25 aprilie, in cadrul unei ceremonii oficiale, desfasurate la Abatia de Neumunster din Luxemburg, presedintele Romaniei, Traian Basescu, a semnat Tratatul de Aderare la Uniunea Europeana ca si primul ministru al Bulgariei, Simeon de Saxa Coburg, alaturi de reprezentantii celor 25 de state member.